

Det er inflationen, der skaber surhed!

Vejjen Frem

RETSPOLITISK UGEBLAD

Nr. 20

36. årgang

16. maj 1970

Kidnapping-afføre i Uganda truer engelsk indvandringspolitik!

Der opstår ofte vanskeligheder se af hans diplomatiske immuni-

tet.

er.

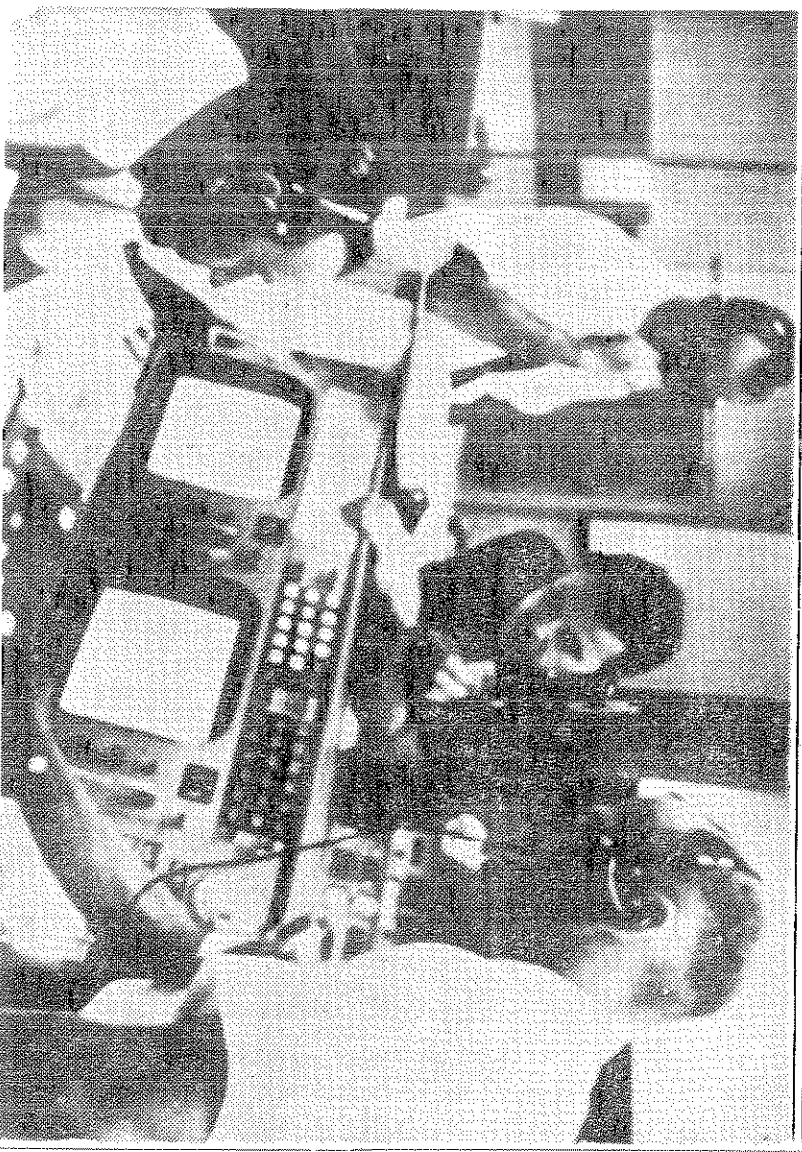
Den britiske regering fasthol- der, at en sådan fremgangsmåde er ganske uden forfærdige og nægter at gå med dertil, men det må indrømmes, at præsidenten har et godt kort på hånden, når han truer med at udvise fra Uganda alle de asiatiske indehavere af britiske pas, ialt over 40.000, som i givet fald kun vil have ét sted at rejse hen, nemlig Storbritannien.

Den engelske udenrigsminister og hans juridiske rådgivere er overbevist om, at mr. Lea har været grundstod for en forbydelse, og hele sagen er gået i hårdknude. Det vil sætte den engelske regering i en meget vanskelig situation, hvis præsident Obote iværksætter sin trussel om at udvise de 40.000 asiatiske briter.

Det kan muligvis tænkes, at man fra engelsk side vil forsøge at lægge økonomisk pres på Ugandaregering for på denne måde

Trafikkens ofre!

Optimister vil måske sætte et rødt kryds i deres kalender, når de hører, at "antallet af færdselsuheld med personskeade" i april måned lå betydeligt under tallet for det tilsvarende tidspunkt i 69: 1237 uheld i alt 48 dræbte mod tallet for 69 på 1479 uheld med 66 dræbte. Desværre er det nok klimatiske forhold, der har betinget forskellen, for det er sædvanligvis sådan, at når foret er glat eller sigtbarheden ringe, kører det store flertal forsigtigere, end de ellers ville have gjort, og vinteren 69/70 varede jo som bekendt til begyndelsen af maj.

Der var mere end sædvanlig spending i kontrolrummet i Houston under den sidste måneferd, der uagtet satte en tyk strek under den kendsgerning, at rumfartøjer er skrøbelige transportmidler. - Mange spørger stadigvæk: Hvad nytte er det egentlig til?

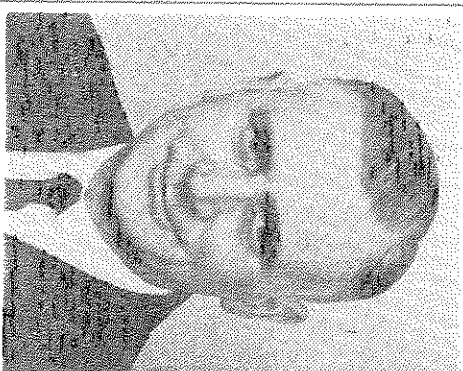
Bert. Tills leder 1-6, som kommenterer de syrlige LO-bemærkninger til regeringens lønstopforslag, skriver ganske rigtigt, at undersøgelse viser, "at inflationen er arbejdernes fjende og kapital-ejers ven", og at et fremskudt med det formål at bremse inflationen aldrig kan blive til "kapitalens fordel på arbejdernes bekostning". Der bunder dog have stiet "den passive kapital-ejers ven". Det er ikke alene lønarbejderne, inflationen skader, men alle dem, der lever af at arbejde og som anvender deres kapital i produktivt øjemed.

I "Betænkning nr. 421", Inflationens årsager", fremhæves, at den mest sikre fordelingspolitiske virkning af den inflationsprægede udvikling er, at kun en forholdsvis begrænset kreds af ejere af fast ejendom opnår de meget store fordele. De arbejdende og produktive må således afstå fra en del af deres arbejdsudbytte, for at denne kreds kan opnå de store fordele. Så længe man opretholder uoverensstemmelsen med disse store fordele, er det ulæseligt at standse inflationen. Og det er da helt tosset at ville dæmpe prisstigninger ved en bremning af aktiviteten. Det er kun ved accelereret aktivitet, vi kan forbedre levefoden.

Alle forsøg siden 1960 på at standse eller hæmme de uheldige virkninger af inflationen har slået fejl, og de vil blive ved med at slå fejl, indtil man finder fordelene i at opstå. Når ingen får fordel, er der heller ingen, der står skude.

Så snart man i 1967 havde meddelt, at man ville standse disse fordele for jordejere, ophørte prisstigninger (under 1 pct. årligt i den daværende trekanter periode), men kom i gang igen i 1960 umiddelbart efter, at der var givet løfte om ophævelse af de love, der skulle lade afkastningen af de uafte grundværdistigninger gå i samfundets kasse i stedet for i de private lommer.

Dette forhold med inflationens uoverensstemmelse, også af Ove Sundbergs artikel i samme udgave af Bert. Tid, hvor O. S. fortsætter med følgende: "Kan man standse prisstigningerne, som i løbet af det sidste år har været omkring 7 procent, vil de lønforhøjelser, man får, bevare købekraften."

Knud Thomsen

Også på renten og dermed i nybyggeriet til at gå ned, hvad erfaringsregler viser i 1957-60. Alle produktive erhvervsfolk er interesseret i, at man griber om ordets rod.

Men det er uheldigt, at Ove Sundberg skriver: "Regeringens sigte er at forhindre, at der skal blive arbejdsløshed, og at en ny kroneaankning bliver aktuel." En kroneaankning kan ikke blive aktuel. Kronens indre købekraft er ikke overvundet, og her er vi i den heldige situation, at Bert. Tid 15.-6, bragte en oversigt over de forskellige landes leveføde, baseret på en statistisk udarbejdet af Vesttysklands statistiske departement. Vi ser heraf, at selvom vi står som nr. 6 eller 7 på listen, når kronen måles med omvekslingskurs til fremmed mønt, står vi som nr. 1 efter USA, når kronens indre købekraft tages i betragtning. Hvor gang en fremtredende økonom taler om kronenedskæring som en (evl. påtvungen) mulighed, svækkes tilliden til kronen, og tilliden styrkes tilsvarende til realværdier.

Ingen vil kunne påvise, at en kroneaankning ville kunne give nogen som helst fordele. Tværtimod. Men handlingerne, baseret på frykten eller blot muligheden for devaluering, er en af årsagerne til underskudet på betalingsbalancen.

Knud Thomsen

Dilettanteri - side 2 ✕ Bladhandelens liberalisering - side 2 ✕ Kriminalitet - side 3
Nixons nye krig - side 3 ✕ Kronik - side 4-5 ✕ VOR MENING - side 4 ✕ Arbejdsmarkedets afslør opsig
- side 5 ✕ Breve fra læserne - side 6-7

Blokpolitik eller samarbejde?

Her efter kommunalvalget diskuteres samarbejdsmulighederne i dansk politik. Der er blot den mangel ved diskussionen, at den mere handler om hvem der skal samarbejde med hvem end om *hvad* der skal samarbejdes om og *hvordan* det skal ske. Kan regeringen samarbejde med oppositionen eller skal man se sig om efter nye kombinationsmuligheder, f.eks. et kommende regeringsamarbejde mellem socialdemokrater og radikale.

Parallelt med denne diskussion løber en debat om den måde, hvorpå vi praktiserer parlamentarismen fra J. O. Krøyer, der beklager at Det Radikale Venstre har sviget sine tanker om det samarbejdende folkestyre til fordel for en borgerlig blokpolitik via Aksel Larsen, som kritiserer den måde, hvorpå skiftende folketingsflertal systematisk udelukker oppositionen fra indflydelse, og til *Ejler Koch*, der fornylig mere principielt foreslog, at regeringen indskrænker sig til at gøre finansloven og - naturligvis - egentlige afstemninger om tillidsdagsordener til kabinetsspørgsmål, mens man ellers stiller folketingsrådet helt frit.

Man synes endelig at nævne sig det centrale i sagen, som ikke er, om det er Det Radikale Venstre eller Socialdemokratiet, der har "hovedskylden" for de blokpolske tilstande, der har kendetegnet dansk politik siden 1966, men derimod er spørgsmålet om hvilke fejl i vor traditionelle form for parlamentarisme der bevirker, at blokpolitikken opstår.

Fra England har vi ukritisk overtaget den klassiske form for parlamentarisme uden at have dens forudsætning: loptaristystemet. Det har forårsaget store besværligheder ved regeringsdannelse og for mulighederne for en stabil politik, rent bortset fra, om det i en dynamisk tid som vor, med de store krav der stilles til de politiske partier med henblik på deres muligheder for at styre udviklingen og fremkomme med konstruktive ideer, er særlig hensigtsmæssigt at dele folketingsretten op i to skarpt adskilte lejre, hvoraf den ene skal have monopol på regeringsmagten og tvinges til at enes om alt, mens den anden skal være i permanent opposition på alle områder og uden indflydelse.

Kunne vi i stedet finde frem til et system, hvor spørgsmålet om regeringsmagten så at sige bliver løftet ud af den daglige politiske debat, ville meget være

nået. Folketinget ville da blive stillet frit, og det ville da allerede blive det saglige og politiske indhold af de enkelte problemer, der ville afgøre de politiske partiers stillingtagen og for så vidt de enkelte folketingsmedlemmers. Jeg er ikke uenig i den opfattelse, at både strategi og taktik er nødvendige redskaber i politik, men når vi som nu er i den situation at parlamentarismen bestemmer indholdet af den faktiske politiske stillingtagen under tilidsættelse af både ideologiske og rent "saglige" hensyn, så er vi ude på et overdrevent parlamentarisk-demokratiske system korrumperes.

Det nuværende system befordrer uansvarligheden. Flyvemasker ikke, hvorledes VK-partiene under skiftende socialdemokratiske ledede regeringer på demagogisk vis slente imod skatterne og samtidige foreslog åge de offentlige udgifter? Nøjagtig den samme kritik fremføres de nuværende regeringspartier imod Socialdemokratiet efter min mening ikke med urette.

Der er, videre, et moralsk aspekt i problemstillingen. Kan det være rimeligt at udelukke partier, der repræsenterer op imod halvdelen af befolkningen, fra indflydelse på den udøvelse af magt og på store dele af lovgivningen? Det kan det næppe, men det er ikke desto mindre hvad der sker. Den form for parlamentarisme, vi praktiserer herhjemme, er simpelthen for primitiv. Vi har fejlagtigt sat lighedstegn mellem demokraci og parlamentarisme, og vi har ikke alvorligt overvejet, om det var andre former for demokrat, der var mere tilsvarende, mere hensigtsmæssigt, praktiske og retfærdige.

I USA har man et presidentstyre, der har løftet regeringsproblemet ud af kongressens hænder og derved netop stillet den frit og stærkt over for den udøvelse af magt. I Schweiz har man en magtstrateregning, hvor parlamentariske partier er repræsenteret i regeringen i forhold til deres mandatal og hvor de samarbejder frit fra sag til sag i veksel-

sende grupperinger, altså nogenlunde som vi kender det herhjemme i vore største kommuner. Det schweiziske system er net-

op det, Retsforbundet foreslår indført i Danmark. Det kan ske uden grundlovsændring, det er kun et spørgsmål om at give afkald på gamle fordomme og folklade forældede traditioner. Men det er afgørende at man ikke foretager en magtstrateregning med en samlingsregering. En samlingsregering, således som vi kender den under og efter krigen, forudsætter enighed mellem alle deltagende partier på samme måde som almindelige koalitionsregeringer under vor nuværende system. Der er med god grund indtændt imod samlingsregeringen, at de eliminerer oppositionen og gør Folketingets forhandlinger til en parodi.

I modsætning hertil henviser magtstrateregningens mangfoldige brønde om ensartethed mellem de deltagende partier, at folketingsretning, dels partigrupper og dels enkelte medlemmer netop stilles frit. "Regering" og "opposition" bliver ikke fastslåede begreber, men tværtimod etableres snildige samarbejdsmuligheder" haves til sig i vekselvis kombinationer af flertal, og den i ethvert demokratisk samfund nødvendige og uundværlige kritiske opposition modtager sig i de vekselvæksende mindretal. Den demokratiske debat koncentrerer sig altså om SAGEN, ikke om forholdet regering/opposition. Det kan den kun vinde ved.

Magtstrateregningen er det samarbejdende folkestyres virkeliggørelse. Blokpolitikken er en konservativ klamren sig til et udtvivnende regeringssystem.

IB CHRISTENSEN
(i dagbladet AKTUELT).

NIXONS nye krig!

USA synker under Nixons ledelse stadig dybere i Vietnam-krigens morads. Den seneste udvidelse af den endeløse krig, invasionen af Cambodja, er sket efter den amerikanske præsidents egenrædige beslutning og uden om kongressen, altså i strid med forfatningen, akkurat som i sin tid den tvivlsomme Tonking-resolution blev udnyttet til åben krig mod Nordvietnam.

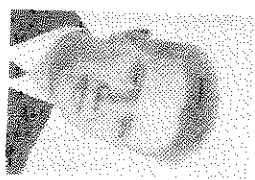
Som tidligere begrundes enhver udvidelse af krigen i Indokina med, at den vil fremskynde en afgørelse: eskalation skal skabe deskalation. Det er ufatteligt, at den amerikanske regering ikke er blevet klogere. Hvor mange tusinder af menneskeliv på begge sider

Th. Vestergaard
Fogemond
Borngold 21, Viby J.
Telf. (061) 41214

Kr. Hedebrandt
Revitor
Petersborgvej 29, Tlf. (08) 12 31 12
9000 Aalborg

Kriminelt

JOHN BECK:

Opvur i ungdomsfængsel. Hvad strete det egentlig, hvad var baggrunden for opvur? Offentligheden får ikke besked. 2 journalister, der havde søgt om tilladelse til at tale med fangerne i Nyborg statfængsel, fik afslag, og så betragter visse myndigheder måske den sag som værende ude af verden. De burde være klogere.

Danmark er ikke grækenland, og vi har ikke græske tilstande. Derfor skal der også nok blive ribbet mere op i den sag. Det betænkelige er, at vi åbenbart har myndigheder herhjemme, der ræsonnerer ligesom administrationen i diktaturlande. Tænk, de tror virkeligt, at de tjener sig selv og en god sag ved at lægge rogstøjer over sider af "systemet", som måske fungerer mindre heldigt.

Efter at diskussionen om vore metoder over for de kriminelle for et par år siden syntes vældig aktuel, er den nu inde i en stille periode. Det gælder i hvert fald politikerne, hvor det altid har været småt med inspirationen på dette såre alvorlige område.

Trods konstateringen af, at fængselsstraf i næsten alle tilfælde betyder en forøgelse af faren for tilbagefald til kriminalitet, hager man sig alligevel fast i denne behandlingsskema. Det sker i frygt for befolkningens reaktion. "Ean-skullearfmed-knappen-mentalitet" eksisterer stadig. Folk vil ha' hævn ... på de forurettedes vegne. De forurettede selv tænker de færreste på.

Den almindelige følelse af, at det er mennesken, der er tale om på begge sider af grænsen mellem godt og ondt, ligger det lidt tungt med. Og i 1970 kører vi i de samme baner som for 30 år siden.

Da jeg forleden begav mig ud på sørejsen mellem Nyborg og Korsør, kom der to grænsesne mandfolk i grå jakter og sorte bukser op ad landgangen med en ung langhåret mellem sig. Han var vel 16 år og var med håndjern lænket til den ene mand, som selv det mest uøvede øje afslørede som kriminaltbegt.

De gik ned ad de snævre trapper til cafeteriet under dæk, vridende og vendende sig på grund af håndjernene. De satte sig i en hjørne-

sofa, og først da låstes jernene op. Det var et skuespil for de mange passagerer, og er der noget at sige til, hvis den unge fyr folle sig lykkelig af situationen? Er der noget at sige til, hvis han blev mærket - måske for resten af tilværelsen?

I byen, hvor jeg virker til dagligt, går der en ung mand på 23 omkring og stjæler bilen. Han har måske stjålet en snes stykker til dato og er med mellemrum en tur i varevægtsarrest. Jeg har talt med ham om det. Han kan ikke forklare det nøjagtigt. - Men når jeg går hen ad gaden, kan der pludselig slå en følelse af hævnførelse ned i mig, og så skal det gå ud over nogen. Ikke netop dem, som jeg stjæler bilerne fra - men i almindelighed: "nogen", siger han.

Der er naturligvis en dybere baggrund for det, han foretager sig. Det er også klart, at det er noget, der ligger tilbage i hans barndom i et lille landsbyssamfund. Mere kunne jeg ikke få ud af ham. Men jeg er heller ikke psykiater. Kom ikke og bild mig ind, at det skulle være umuligt at finde grunden. Og doktorere på skiden. Men vi viger tilbage for det. Måger vi del ikke? Er dette velfærdsskinneri, som vi lever i, en kold maskine uden godhed for mennesker, skønt den dog skulle være til for menneskets skyld?

Det er nok sagen i en nøddeskal. Det er en af grundene til, at jeg ikke betaler min skat med glæde.

Vore fængsler er store rugemaskiner til udvugning af forbrydere. Deres uundværlighed i et moderne samfund bevises alene af myndighedernes besvær med at placere de enkelte typer af kriminelle i de "rigtige" institutioner. Definitionen af, om en mordet er sinds syg og skal på sat. Hans, er psykopat og skal til Hørsens eller er "egnet til straf" og skal i Vridsøelille hvaler på et så spinkel grundlag, at DET alene er afslørende.

Lad os finde nye former for retningslinjer af medmennesker, der er kommet på den forkerte side. Lad os få en ordentlig POLITISK debat om mål og midler over for kriminelle.

JOHN BECK

tionære og korrupte militærklienter rundt omkring i verden - Grækenland inklusive - i samme omfang skabes kommunisme. En forældet jordfordeling og en overklasse af godegjere undertrykker

VOR MENING

OM ANDRES MENING...

De store tal!

AKTUELT (si) har givet en lødende artikel overskriften „Blankt Nej“, og ingen vil vel være i tvivl om, at det er overenskomstportionerne, der er tale om. Det socialdemokratiske blad fastslår, at ikke blot LO, men samtlige store lønmodtagerorganisationer har sagt nei. Det hedder videre:

Man kan ikke vide, om regeringens forslag har troet på, at det chance hos lønmodtagerorganisationerne. Hele formen og opbygget hertil tyder nærmest på en slags propaganda-manøvre over for den del af befolkningen, som i forvejen har regeringens sædligt bevaenghed f. eks. gennem en

Nixons nye...

(Fortsat fra forstiden)

ter af bønder og arbejdere kræver social retfærdighed og frihed. Kan de ikke få det sidste uden at give afkald på det første. Foretrækker de det socialistiske diktatur. Derfor er USA's kamp håbløs, og den er færlig for hele den frie verden.

USA må høre op med at betragte enhver socialrevolutionær omvæltning i de fattige lande som udtryk alene for verdenskommunismens forhængede arm. Man må anerkende folkets ret til selvbestemmelse og ikke søge at bevare regimer, der er uæstet uden folkelig støtte. Og Danmark bør følge sin klassiske linje m. h. t. anerkendelse af fremmede landes regeringer: at vi – uden hensyn til sym- eller antipati – har diplomatisk forbindelse med de regeringer, der rent faktisk har magten, det være sig Nordvietnam, Østtyskland, Grækenland eller Sydafrika.

IB CHRISTENSEN
(i „Randers Dagblad“).

Reformer eller lapperier?

Den borgerlige regering er nu strandet på akkurat samme måde som i 1967 den socialdemokratiske, kort i sæk som offer for sin egen økonomiske politik og sine forseemiser. Som det såkaldte „arbejderfrontal“ brød sammen, da det fik en økonomisk udfordring, således er illusionerne om den moderat-konservative regerings vel-signaler forduftet i takt med de valgløfter, der bragte den til magten: standsnng af inflationen, lavere rente, tilbageholdenhed med statens udgifter, færre skatter. - Det er som bekendt gået lige modsat.

Regeringen kan vel ikke engang selv tro på, at den kun, den nu foreskriver, vil hjælpe. Det er kun doktoren på symptomer. - Retsforbundet ville foretrække, at regering og Folketing nu virkeligt gennem en systematisk og langsigtet reformpolitik, rettet imod de grundlæggende problemer i dansk økonomi, løste opgaverne i stedet for disse evindeligt tilbagevendende, panikagtige og

ste 50 kr. eller mere vandrer eks-pedit over i de offentlige kasser, uden at vi så meget som får lov til at holde pengene i hånden, og de resterende 50 kr. eller mindre skulle bruges til at betale pristigninger på forbrugsmrådet varer eller tjenesteydelser. D. v. s., at en ottendedel af de tilbageblevne 48 kr., altså 6 kr., ad diverse omveje i form af MOMS ender sammensteds som de første 50 i 52). Så er der 40 tilbage til at dække en forløbet uaktuel prisstigning på 100 kr., som konstateredes for over et halvt år siden.

Når „Aktuel“ taler så varmt om den automatiske dyrtidsregulering, var det sikkert en god idé alene bærer ansvaret for, at der nu kommer orden i landets økonomi. Sviger regeringen af frugt for modstanderne sin egen rigtige erkendelse af, hvad der kræves for at tilvejebringe denne orden, mister den samtidig sine egne vælgeres tillid.

● Finansstidende har ret i, at det er en regerings pligt om fornuftigt at påtage sig ansvaret for, at der kommer orden i landets økonomi, og det er rigtigt, at den nuværende regering misforstår sin opgave, hvis den virkelig skulle tro, at den ikke kan handle uden oppositionens velsignelse. - Den „brede“ løsning har ofte været en ulykke i dansk politik, hverken skidt eller kanel, og VKR-regeringen står virkelig, som Finansstidende skriver, i den situation, at den meget let kan miste sine vælgers tillid, hvis det da ikke allerede er sket. I modsætning til Finansstidende tror vi, at det i alle andre henseender vil være et fedt, om regeringen vælger den ene eller den anden løsning. Men det er rigtigt, at ansvaret, hvad enten det føles let eller tungt, ligger hos regeringen.

ANSVAR

Indkomstopolitik, er at holde lønmodtagerne skadesløse for allerede skete pristigninger, uden at det medfører betydelige og konstante omkostninger for erhvervslivet. Men en monstforhøjelse vil virke i stik modsat retning, idet den til den omkostningsstigning, som følger umiddelbart af dyrtidsreguleringen, vil føje en række nye, af født af lønmodtagernes bestrebelser for at skaffe sig lønmæssig kompensation også for monstforhøjelsens indbuc i de disponible indkomster. Den „snering“, der kan opnås ad den vej, vil i hovedsagen bestå i en aktivitetsnedsættning, indeberende en række virksomheders sammenbrud og en betydelig arbejdsløshed. Det vil træppe teller fra oppositionens side blive påstået, at dette er en anbefalelsesværdig fremgangsmåde til løsning af landets betalingsbalanceproblemet.

At sætte en stadigt strengere finanspolitisk skærpselse i relation til indkomstopolitikken som „den næstbedste løsning“ er direkte

portioner, regeringen vil annullere, jo kun er registreringer af allerede indtrufne pris- og omkostningsstigninger.

Som modstykke til regeringens forslag bør man netop søge at holde omkostningerne i ave ved i størst mulig udstrækning at benytte sig af de markedsregulerende kræfter. Derfor foreslår Retsforbundet, at monopollovgivningen ændres, så den indfører et generelt forbud mod konkurrencebegrænsende pris- og markedsaftaler og ikke som nu, hvor monopolisynet i utallige tilfælde blot registrerer og blåstempuler sådanne aftaler. Monopolisynet bør foretage løbende undersøgelser af konkurrenceforholdene i de forskellige brancher, således at det selv, forbrugerorganisationerne og andelsbevægelsen får bedre muligheder for at gennemskue markedet, ligesom man i øget omfang gennem leveringspåbud må sikre konkurrencevillige firmaers aktivitet.

De hindringer for den frie strukturtilpasning, der findes i lovgivningen, må væk. Det drejer sig om lukkelov, licitationslov, konkurrence Lov og nævningslov. Det samme gælder nækemonopolet og sukkenmonopolet. De resterende importrestriktioner må fjernes, ligesom al told bør afvikles over for alle lande, derved kan vi und-

At
Ib Christensen

At

Ib Christensen

overfladiske lapperier, hvormed man hvert halve år søger at „redde“ landet fra ruin. Men da regeringen og Folketinget fortsætter i gåremes skure, bør vi foreslået, at befolkningen nu høres gennem et folketingsvalg i håb om, at konstruktive forslag så vil se dagens lys. De er jo ikke kommet endnu fra Folketingets oppositionspartier, ikke mindst står Socialdemokratiet fuldstændig blot for et alternativ til regeringens politik: at kræve lavere skatter og større offentlige udgifter kan man jo kun trække på smilbandet ad.

Regeringens forslag er påfaldende ensidige; det er lønmodtagerne, der skal bære byrderne. - Et pris- og avancement var ikke med blandt forslagene, og forslaget om udbyttebegrænsning kan let ongas ved udstedelse af frie aktier. Desuden giver det foreslåede særlige lønmodtagerfradrag som kompensation for de indfrosne dyrtidsportioner kun delvis dækning, og det endda kun så

misvisende. Den vil under de givende vilkår være den værste „løsning“, som tænktes kan.

Regeringens betænkkeligheder ved at fremme sit indkomstopolitiske initiativ mod lgbbevægelsens og den politiske oppositions protest sævner ligeledes rationel notivering. Den kom til magten på regeringens partiers løfter om at ville føre en økonomisk politik, der kunne råde bod på den tidligere regerings forseemiser og fejltagelser, og disse løfter ventte vælgerne stadig på, at den vil indfri. Det er en alvorlig misforståelse at tro, at dette kræver tilslutning fra de partier og befolkningsgrupper, som den tidligere regering repræsenterede. Det er udmærket, hvis en sådan tilslutning kan opnås; men viser det sig umuligt, må regeringen naturligvis køre løbet alene. Den og den alene bærer ansvaret for, at der nu kommer orden i landets økonomi. Sviger regeringen af frugt for modstanderne sin egen rigtige erkendelse af, hvad der kræves for at tilvejebringe denne orden, mister den samtidig sine egne vælgeres tillid.

● Finansstidende har ret i, at det er en regerings pligt om fornuftigt at påtage sig ansvaret for, at der kommer orden i landets økonomi, og det er rigtigt, at den nuværende regering misforstår sin opgave, hvis den virkelig skulle tro, at den ikke kan handle uden oppositionens velsignelse. - Den „brede“ løsning har ofte været en ulykke i dansk politik, hverken skidt eller kanel, og VKR-regeringen står virkelig, som Finansstidende skriver, i den situation, at den meget let kan miste sine vælgers tillid, hvis det da ikke allerede er sket. I modsætning til Finansstidende tror vi, at det i alle andre henseender vil være et fedt, om regeringen vælger den ene eller den anden løsning. Men det er rigtigt, at ansvaret, hvad enten det føles let eller tungt, ligger hos regeringen.

Når De har læst
„Vejen Frem“,
vil Deres nabo
måske være
interesseret
i at læse det

ga enhver form for overpriser, især i ly af beskyttelse mod udenlandsk konkurrence. Andre farlige søvopuder på hjemmemarkedet er de eksisterende subsidier til navnlig landbruget og værtfæstindustrien. Her må en udvikling nødvendigvis i gang, da Danmark ikke er i stand til at konkurrere med udenlandske statskasser. Støtten til værdierne bør uden videre afskaffes, da den går direkte ned i verdernes lønne og fastholder en stor arbejdsstyrke, som der er hårdt brug for i andre grene af fern- og metallindustrien. Hvad landbrugsskatten angår, må navnlig kornordningen, der forvriker den animalske produktion, komme i søgelyset; lovrigt bør der under afviklingen af de forføjede hjemmemarkeds- og tilskudsordninger tages hensyn til landbrugets udøvere gennem omskolingstilbud, førtidspensionering samt - for de unge, der ønsker at blive i erhvervet - en jord- og grundskyldsovgivning, der tager spekulations-elementet ud af landbrugsjorden.

En økonomisk sanering må også omfatte valutapolitikken. - Retsforbundet foreslår, at Danmark frigør sig fra de internationale aftaler, der i dag forhindrer os i at frigive kronen. En kronen-frigtelse vil bringe valutakurserne i overensstemmelse med de faktiske omkostningsmæssige forhold og forhindre megen hysteri

De radikale på socialistiske afveje!

Der radikale har hidtil kaldt sig et liberalt parti og er også 3. ben i den såkaldt liberale regering. Hvad ligner det så, at partiets udvalg vedr. handel, håndværk og industri iflg. Politiken 4. maj fremsætter forslag om, at staten skal starte et holdingselskab, motiveret med, at det skal hindre, at udenlandske koncerner får for stor indflydelse i det danske erhvervsliv?

Motivet smager af barnepigeri, og det har intet med liberalisme at gøre. Forslaget kunne lige så godt være kommet fra Socialdemokratiet eller et af de fire kommunistiske partier.

Ronyllyg købte en amerikansk koncern Carmen Cur-

lers i Kalundborg for et tre-cifret millionbeløb iflg. pressen. I en sådan situation skulle De radikales statslige

holdingselskab altså træde ind! Tænk blot, hvad erhvervslivet af blot dette ene selskab ville indbære af administration og bekymring for ganske ukyndige folk og af risiko for skatteyderne!

De radikale har et andet programpunkt, som de passende kunne tage frem og støve af - grundskyld. Ved hjælp af grundskyld ville frielsen for udlændinge til at opkøbe fast ejendom i Danmark - herunder de gode hjørner til benzinstationerne - kølnes betydeligt, idet disse fuld forrentning til det offentlige af den samfundsskabte høje beliggenhedsværdi.

Tilbage i stalden igen - el-lær tag davveforandring!

Knud Tholstrup.

Har De bind for øjnene?

I Politikens kronik den 12.-5. udtaler Thorkil Kristensen bl. a.:

»Nu er inflation jo noget, der kommer, når pengeindkomsterne i et land får lov at vokse hurtigere, end produktivitetens fremgang betinger.«

I Børsen samme dato udtaler dir. Johannes Bøggild: »... at vi år efter år oplever, at produktionen stiger fra 3 til 6 pct., men pengeindkomsterne fra 10 til 12 pct.«

Forkellen, 6-7 %, svarer til de 6-7 milliarder, grundværdierne er steget år for år. Hvorfor kan de 10 nationaløkonomer dog ikke se sammenhængen her? De har begge »vidunderlige« forslag til at dæmpe købekraften, men ikke et forslag til at hindre de 7 milliarder kroners købekraft i at opstå, som udelukkende skyldes privates indkassering af de samfundsskabte grundværdier.

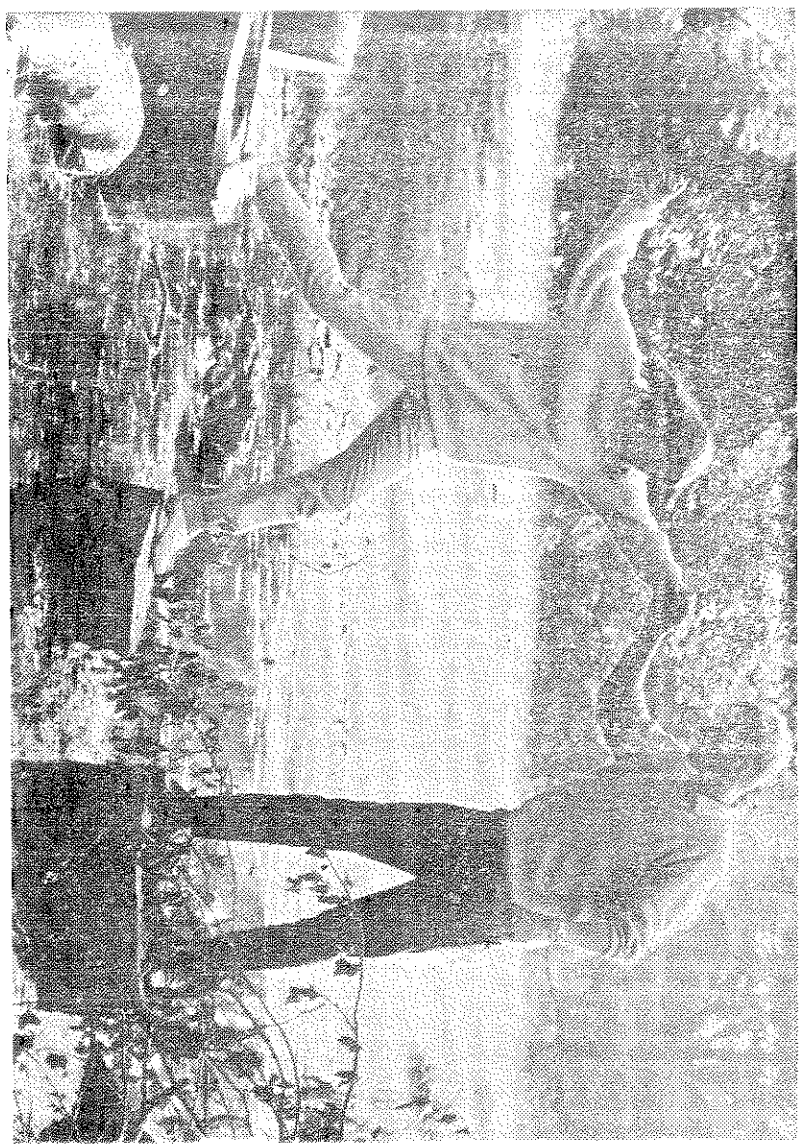
KNUD THOLSTRUP.

Fremsendes uden følgeskrivelse!

Blanketsystemer florerer - på godt og på ondt. Ofte må man uopnødsigt beundre de rationalliseringsregulir, formularer kan bringe. Som nu nedenslående formulir, som lægetøjsfabrikken Le-go i Billund har udførnet - den er da næste universel:

- ☐ Fremsendes uden anden følgeskrivelse.
- ☐ Ifølge aftale
- ☐ Ikke ifølge aftale
- ☐ På trods af aftale
- ☐ Deres kommentar udbedes
- ☐ Behold Deres kommentar for Dem selv
- ☐ Frankér venligst Deres breve til mig
- ☐ Ønskes retur
- ☐ Ønskes absolut ikke retur
- ☐ Til Deres orientering
- ☐ Kan snildes lige i papirkurven
- ☐ Jeg finder mig ikke mere i Deres injurier

- ☐ Glædelig jul og godt nytår
- ☐ Gratulationer / kondolater
- ☐ De vil høre nærmere
- ☐ De vil høre nærmere fra min advokat
- ☐ Forklaring udbedes snarest
- ☐ Ihn min kone/datter hos Dem?
- ☐ Mit erstatningskrav: kr.
- ☐ Vil De vælge våben, tid og sted!!!
- ☐ Med tak for lån
- ☐ Til underskrift
- ☐ Hvorfor forbedres Deres kvalitet
- ☐ Vi mødes kl.
- ☐ Sagen er i orden
- ☐ Hvorfor svarer Deres telefon ikke, når vi ringer
- ☐ Hvis Deres sekretær/telefon-dame
- ☐ Tak for den tid, vi har kendt hinanden
- ☐ Med hilsen / Med venlig hilsen / Kærlig hilsen / Deres / Din

Så kom den endelig - sammen!

En europæisk montunion?

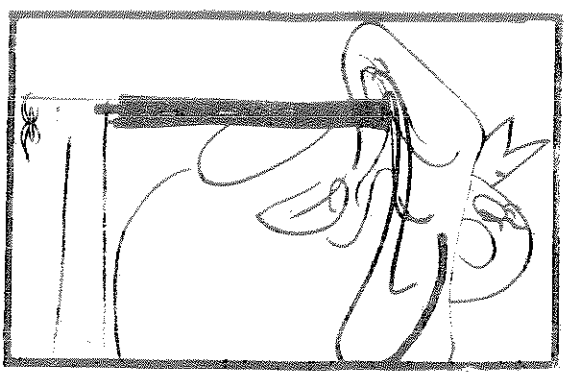
På finansministermødet inden for EEC i Paris i februar nedattes et udtalelse til at undersøge muligheden for gennemførelse af en fælles montunion. Vest-Tysklands økonomiminister Karl Schiller har ifølge European Community's fremsat en plan, ifølge hvilken en fælles montunion skulle overvære en realitet i 1980.

Planen indeholder 4 faser. I de første faser vil man koordinere EEC-landenes økonomiske politik. Derunder også den indbyrdes økonomiske planlægning. En centralisering af hjælpen til lande med handelsmæssige vanskeligheder gennem dannelsen af en centralbank for EEC. Dette skulle være en realitet i 1974-75.

I den tredje fase skulle samarbejdet blive forstærket. EEC over-tager al magt, fingerende som fæltsbestemmende (relativt fælts) i centrale spørgsmål. I alle pengemæssige spørgsmål vil der blive dannet en fælles reservefond, med individuelle restriktioner på valutakursændringer og overførsel af overgangsperiodens handelsbalancemæssige hjælp i en fælles reservefond.

I 1980 skulle man så have nået det endelige mål, nemlig at EEC's regulerende organ besidder al økonomisk, finansiel og valutamæssig magt. Derved oprettes en fælles valuta (mont).

UGENS SHAK

Ja, som det blev sagt af en ledende regeringspolitiker i „Stungs-fingert“ fortæller: ... Det er måske ikke den bedste løsning, måske heller ikke den næstbedste, men det skal nu nok være en af de 34 bedste løsninger på den økonomiske situation, vi her har fundet.

På samme møde fremsatte Luxembourg's finansminister, Pierre Werner, en styvpunkts plan. De styvpunkter er følgende:

1. Strømning af den økonomiske politik gennem gensidige og obligatoriske konsultationer om valutapolitik og økonomiske operationer.
2. Dannelse af et organ til at hjælpe med at reducere forskellen mellem valutakurserne mellem de medlemslandene mellem EEC-landene, favorisere et større sammenhængende kapitalmarked og frembringelse af et selvstændigt europæisk finansmarked.
3. En lov, sådan at parti forandringer skulle godkendes af EEC.
4. Skabelse af en europæisk valutapolitisk samarbejdsfond.
5. Udvikelse af fondens virksomhed til korrigering af EEC til økonomisk politik. Der kan derfor ikke herske tvivl om, at det bliver resultatet af de kommende for-handlinger inden for EEC.
6. Jeg synes derfor, at vi må gøre os klart, om vi er rede til at underkaste os det, som Schiller og Werner ønsker, inden vi begynder forhandlingerne om evt. optagelse i EEC.
7. Er vi rede til at afgive vores økonomiske suverænitæt allerede i 1980?

EJNAR LARSEN.

*) European Community er et

European Community Press
23 Chesham Street,
London SW, 1
Europäische Gemeinschaft,
Bonn,
Ziffermannstrasse 11.

Ker SAGT

Jo flere profitmagere, der er i samfundet, jo mere bliver der at dele, og det er sjovere at dele meget end at dele lidt.

Børge Olsen,
direktør for Imma.

★

For tiden giver man kun de græts ting til lemmetagerne - narresultene og ikke andet.
Jens Kampmann,
folketingsmand.

★

Churchill om Attlee:
„Vi forstår alle hans stilling. Jeg er deres leder - jeg må følge dem.“
„Han er et får i færekæder.“
„Jeg kender intet mere beskedent menneske end Attlee. Og ingen, der har mere grund til det.“
Om en tale i Folketorbundet:
„Talen må have været god, for den indeholdt, så vidt jeg véd, alle de banaliteter, menneskehed kender, muligvis med undtagelse af „Gør dig rede til at møde din Gud“ og „Bring Deres påklædning i orden, inden De for-lader dette sted.“

Til et underhusmedlem for Labour:
„Jeg er fuldt ud klar over den dybe bekymring, det ærede medlem nærer over mange anliggender, som overstiger hans fattige-eyne“.

★

Replik til Anvarin Beyan:
„Jeg skulle tro, at det næppe er muligt at konstaterer det modsatte af sandheden med større nøjagtig-hed.“

se af de kollektive overenskom-
sten. Disse forhandlingsregler var
allerede ude af kraft i forbindelse
med overenskomstforhandlingerne
i 1968-69 men dengang løste
man det deraf opstående problem
ved at anlæ en køreplan for
overenskomstforhandlingerne, som
inddelte kun var gældende i den
omkring. Når overenskomstfor-
nyelse igen står på dagsordenen i
1970 og i begyndelsen af 1971,
står man altså uden spilleregler

af presligebetonet art, det vil væ-
re en rettighedsbehandling, for-
delingspolitisk set, og der er
grund til at tro, at det vil anlæ
mere regering og Folketing til at

Ib Christensen

føre en mere ansvarlig økonomisk
politik, eftersom inflationsten-
denser at hjemlig opbladelse om-
gørende vil registreres i kronetur-
sen. En liberalisering vil også
medvirke til en rolle udvikling af
betalingsforholdene over for ud-
landet.

STORVANG

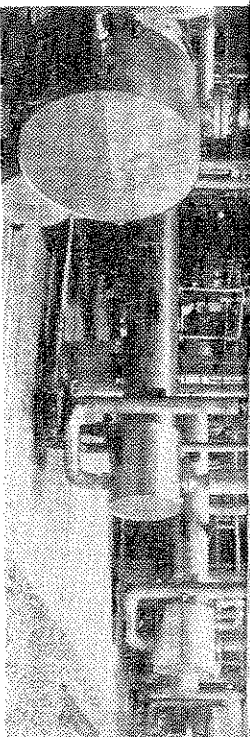
For mindre end 20 år siden var
Japans nationalprodukt på stør-
relse med Belgiens. Landets na-
turlige råstoffer var beskedne,
fisk, ris, lidt kul og mennesker.
I dag er Japans nationalprodukt
store end Storbritanniens og alle-
rede verdens tredjestørste med
kun USA og Sovjetunionen foran
sig. Japan indtager pladsen som
verdens nr. 1 på skibsbygningens
område, nr. 2 som producent af

Også på det pengepolitiske om-
råde er liberalisering nøgleordet.
Obligationsmarkedet må gives fri-
sa tilbud og efterspørgsel bestem-
mer rentebøden. Hele boliglette-
lovgivningen må lægges om, så-
ledes at der kun ydes støtte til
egenligt socialt vanskeligt stil-
lede. Huslejen frigivelse må sikre
en bedre udnyttelse af boligmas-
sen, rentestikringsordningen må
væk og såvel folks boligforbrug
som andet privatforbrug må gøres
deres skattemæssige uvedkom-
mende. Kun gennem en sådan to-
tel omkultivering af det umulige
boligforlig kan der sættes en stop-
per for de meget stærke infla-
tionsimpulser, der udgår fra hele
dette område. Både byggeriets B
& V-rapport og de økonomiske
vismænds seneste rapport viser, at
det er en sådan politik, der er
brug for, men hverken regeringen
eller folketingspartiene tør ...
Statsministeren understregede i
sin tale, at de eneste, der har fået
fordel af inflationen, er ejerne af
fast ejendom og jord. Han drager
indledende den begynde sluting,
at man derfor skal søge at bren-
se lønudviklingen i hab om, at in-
flationen dermed formindskes. -
Når det nu er sådan inden for f
elks byggeriet, at arbejdsløshin-
gerne er steget 88 pct. i samme
periode, som grundpriserne vok-
sege med 230 pct., og når det er
sådan, at jordpriserne siden 1939

biler og motorcykler, tekstilvarer,
kunst-gummi og elektronik, og m.
h. t. produktionen af cement og
stål indtager Japan tredjepladsen.
Det er ikke dårligt klart, - i
1968 har man beregnet, at Japans
nationalprodukt er steget med
13,8 pct., mens Storbritannien
kun kunne præstere en stigning
på 2,7 pct. i samme tidsrum. Den
japanske regering regner med en

er gået i vejret med 1700 pct.,
medens lønningerne „kun“ er ste-
get 1100 pct., så burde det være
nok så nærliggende at søge at
stoppe den fælgende inflationskil-
de af alle opvækstene af jord-
og ejendomsverdiene. Men intet
hæger den borgerlige regering me-
re fjendt! Derfor lurer den med
højere indkomsskatter og mere
MOMS, hvis borgerne ikke mak-
ker ret.

Rektorbundet mener, at højere
indkomsskatter såvel som en
højere MOMS (som nødvendiggør
kostbare kompensationer til de ja-
vere indlægstagrupper og reelt vir-
ker som en devaluering), begge
hæmmer folks lyst og interesse
for at yde en større arbejdsind-
sats og brenser initiativet. Vi
drager den konklusion af stats-
kendelse (som han har fra infla-
tionsudvalgets undersøgelser), at
samtundet i stedet for at pålægge
den arbejdende befolkning øgede
byrder bør inddrage til fællesska-
bet de arbejdsfri indkomster, som
opstår i forbindelse med spekula-
tion i jord og fast ejendom, og vi
foretar som en nødvendig for-
anstaltning i den nuværende sit-
uation, at der omgående gennem-
føres en 2 pct. statsgrundslyd.
Denne bør så senere suppleres
med en værdistigningsafgift, der
sætter bom for den fremtidige
spekulation i de samfundske

Den efterhånden konstante spending i blot billigste råvarer
ikke mindst stormmagtens interesse i olieproduktions. Der er i de
senere år skudt mange raffinerier op rundt omkring i verden, især
fordi de er umådeligt sarbare under krigstilstande, men som billetter
viser, er der stadig raffinerier i Italia.

jordværdier. Da vi ønsker, at i
grundskylden fuldt ud nedskrives
af skattelettelser, foreslar vi, at
statsgrundslydens provenu anvæn-
des til nedskættelse af udskriv-
ningsprocenten med 10 og en for-
højelse af personinddraget fra
5.000 til 6.000 kr.
Skatteerne er skyggen af de of-
fentlige udgifter. Den voldsomme
forøgelse af statens udgifter har
bevirket, at et enormt efterspørg-
selspres efter tjeneste- og service-
ydelse i m. m. er udgået fra den
offentlige sektor, som både under
denne og den foregående regering
har sat sig på det meste af pro-
duktionsstigningen. Her foregår
en indiskutabel inflationsfaktor,
men heller ikke på dette område
har regeringen haft en heldig
hånd; aldrig er udgifterne vokset
så stærkt som nu. Det er ikke til-
strækkeligt at udskyde anlægsar-
bejder eller indføre midlertidige
personalelofter. Uden en systema-
tisk kulegravning af hele den be-
stående udgiftslovgivning og af
administrativt med henblik på
forenkling og besparelser, går
det ikke. Der må ikke bare fore-
tages en prioritering i ud, men
der må indet mindre end en ny-
vurdering til angående hvilke op-
gaver, der offentlige i det hele ta-
sende kan overlades borgerne selv,
- En sådan afvejning er nødvendig

en forudsætning for en forsvar-
lig løsning af de store opgaver,
som f. eks. på det uddannelses-
mæssige område må kræves i de
kommende år; ellers vil midlertim-
simpelthen ikke være til stede.
Rektorbundet har fremsat forslag
til en sådan nyvurdering. Overfor
er nævnt erhvervs- og boliglette-
lovgivningen, men vi har også ba-
de inden for forsvaret, på det tra-
turpolitiken, fremlagt forslag,
hvis gennemførelse vil betyde be-
spariser på meget store million-
beløb. Vi kan kun beklage, at alle
disse forslag hidtil er blevet afvist
af de øvrige partier.
Lønset om regeringen i sin des-
perate situation vælger at give op
og udskrive folketingsvalg eller
den forsøger at fortsætte, er Reks-
forbundel rede til at fremlægge for
vælgerne sin alternative politik
som til de socialistiske partier
til såvel de tre borgerlige partier
støtte og arbejdsloshed, høj rente
og inflation. Nu har de prøvet to
år og ingen af dem har de prøvet to
år borgerligt styre af nogenlun-
de samme surdej. Hvis de er des-
godt. De gør klogt i nu at bruge
illusionerede, forstår man det
den tredje mulighed: Danmarks
Rektorbund.
Ib Christensen
(i "Aalborg Anstidende").

Så forstår vi bedre arbejdskraftmanglen!

Bladet „Kontakt“, der er firmaorgan for Søren T. Lyngsø's virksomhed i Herlev, som har afdelinger i København og Års, bringer følgende tankevekkende statistik, der viser lidt om grunden til manglen på arbejdskraft i Danmark:

Befolkningen i Danmark antager pr. 1-10-1969 ...	4.500.000
Af disse er nogle over 65 år og ikke produktive ...	470.000
Befolkning, der arbejder	4.030.000
Dem under 18 år (skole o. l.) (ikke produktive)	1.500.000
Befolkning, der arbejder	2.530.000
Offentlig administration (ikke produktive)	370.000
Befolkning, der arbejder	2.160.000
Forsvaret andrager totalt (ikke produktive)	30.000
Befolkning, der arbejder	2.130.000
Indlagt på hospitaler (ikke produktive)	380.000
Befolkning, der arbejder	1.750.000
Anmeldte forbrudere (ikke produktive for staten) ...	120.000
Befolkning, der arbejder	1.630.000
Folk med formue og renteløst (ikke produktive)	499.000
Befolkning, der arbejder	1.140.000
Gifte kvinder (kun produktive i hjemmet)	1.139.700
Mandlig befolkning til arbejde	300
Subsistensløse	399
Mandlig befolkning til arbejde	1

Eraboghylden:

Dansk litteratur

Son „Uglebog“ har Gyldendals Forlag genudgivet professor Vilhelm Andersens i 1912 først udkomne lille bog „Dansk Litteratur. Forskning og Udvikling“, og det skal forlaget have tak for. Mange lidt ældre vil nok føle sig usikre over for en stor del af den på bjerget p. l. accepterede litteraturforskning, dens provisoriske flygt for ikke at være med i det europæiske kor af avancerende og dens nu og da krampagtige forfølgninger.

Det er en lise efter at læse Vilhelm Andersens store afsnit om litteraturforskning, klart disponeret, vidtækkende og skrevet i et dansk, som ingen litteraturnaglete tilsmældende mester i dag. Da Vilh. Andersen udgav sin bog, skrev litteraturforskere først og fremmest for „den danske almenhed“ – fagfolket kom i anden række. I mellemtiden er d. d. a. talnæssigt udvidet ganske betydeligt, men litteraturforskere og de unge forfattere, eller i hvert fald mange af dem, sidder og

En af Vilh. Andersens fortjenester, og ikke den ringeste, var opdagelsen af fortællerpersonligheds betydning for værket, og hans egen varme personlighed sætter sit præg på de godt 100 sider, ligesom den kan til præge ikke blot studiet af dansk litteratur i en menneskealder, men i det hele taget formlingen af Holberg og guldalderens danske digtere, som ikke mindst hans indstus gjorde til folkebe. Den, der blot én gang har hørt ham læse Holberg, vil næppe glemme denne oplevelse.

„Dansk Litteratur“ er så udpræget en bog, hvis beskudne pris er omvendt proportional med indholdets værdi.

Vilh. Andersen:
DANSK LITTERATUR
„Uglebog“ fra Gyldendal

En amerikaner på rejse

ET LILLE LAND med nogle få millioner indbyggere, et land, der gennem årtusinder har været invaderet af andre magter og altid har forslået at belys sig for fremmedherredømmet.

EN AMERIKANSK FORFATTER, der ligesom mange andre, som under en eller anden form har forbindelse med anti-krigsbevægelsen i De Forenede Stater, har besøgt landet og nu forsøger at delagtiggøre sine læsere i sine indtryk.

ESSØGET finder sted i 1968, og man følger interesseret med

man har bygget 50.000 km løbe- græve og 21 millioner beskyttelsesrum, når 60 pct. af de civile ofre for krigshandlinger er kvinder og børn, når 20 pct. af de dræbte og hårdt sårede er gamle mennesker, og endelig når hyer med fra 20 til 80.000 indbyggere er blevet jævnet med jorden?

SUSAN SONTAG fik af nordvietnameserne også at vide, at de amerikanske angreb havde deres positive sider:

„Amerikanerne har lært os en masse. Vi har indset, at det nødvendige for uddannelse ikke er smukke bygninger som den splinternye polytekniske skole i Hanoi, som vi måtte forlade i 1965, da eskaleringen begyndte. De vi måtte drage ud i junglen og bygge decentraliserede skoler, blev undervisningen bedre.“ I Nordvietnam er man overbevist om, at krigen har bevirket en

Breve fra læserne

Erhvervspolitik

Hr. Aage Johannessen har skrevet en artikel om erhvervspolitik, der er sat i ramme, og som ikke er særlig erhvervsvenlig.

Artiklen generaliserer hele erhvervslivet, og man véd ikke, hvilke erhverv der tænkes på, når der skrives om særskilte skattelettelser, beskættelse imod konkurrence, og at en erhvervsvenlig politik absolut skal medføre uvenlighed over for forbrugerne.

Erhvervslivet har ikke noget imod fri konkurrence, men kræver at blive frittaget for flere timers daglig ulønnet hovenarbejde – udovers et omfattende regnskab af hensyn til skattevæsenet – med MOMS, ATP og kildeskat. Forevrigt er den slags i strid med menneskerettkonventionen, som Danmark har underskrevet, og hvori der står, at man ikke må påføre borgerne ulønnet hovenarbejde. – Det er ikke noget misundelsesværdigt job at være selvstændig erhvervsdrivende i Danmark i dag.

Der er andre uklare passager i artiklen, men det vil føre for vidt at komme ind på dem alle her. Jeg vil særligt hæfte mig ved, at der nævnes, at afskrivningen på varelagre bruges i stor udstrækning til „skattefudser“. Det kan nemlig ikke lade sig gøre. Det er et postulat, der fremføres i den socialistiske agitation for at holde klasseløst i køg, og det skulle nedg indsnævre sig i Retforbudet.

Afskrivning på varelagre har eksisteret, siden vi fik indkomstskatteloven i 1903, og den er blot en udsættelse med betaling af skatten, til varerne er solgt, og det er konstateret, om de har indbragt den forventede værdi. Det er sat en grænse på 35 pct., som langt fra er tilstrækkelig. F. eks. for modeprægede varegrupper og lefordervelige ting. Reserveudligning til maskiner, der er gået ud af brug, kan pludselig blive værdiløst, og man vil måske gerne have en højere pris, skal det regnes som indkomst til næste status.

Desuden afskrivningen det ene år andrager f. eks. 20.000 kr., og det næste år kun 16.000 kr., giver det en skattepligtig merindkomst på 4.000 kr. eller omvendt. Så skal vi ikke ramme en pæl i denne på-

varig forbedring af befolkningens moralske standard. F. eks. har det i Vietnam altid været betragtet som den værst tænkelige skæbne at blive rykket op med rode og få al sin ejendom ødelagt – mange familier har minder, der går år tusinder tilbage – men nu, da netop dette er sket for tusinder af familier, har folk opdaget, at det er positive sider ved at blive berøvet alt; man bliver mere rundhåndet og mindre knyttet til „ting“ – og det viste sig efterhånden, at de fælles længsler kom til at fremme træk som selvhjælp og samarbejde i samfundets liv.

En levende illustration til Nietzsche's ord: Den, der véd, hvorfor han lever, kan tåle næsten et hvilket som helst hvordan.

Susan Sontag:
REISEN TIL HANOI
„Spektrums Aktuelle“.

Erhvervspolitik

slåede „skatteudus“ og inden for Retforbudet holde os fri af den misundelsesmentalt, hvor man har så travlt med, hvad naboen slipper for, samtidig med at man selv „glemmer“ at påføre den indtægt, man har ved spjæld o. lign. ekstrejob.

Skal det målbeviste arbejde med en slagkraftig agitation, som artiklen slutter med, lykkes – sker det ikke ved at længe ud efter de forskellige erhverv og befolkningsgrupper, men først og fremmest ved at vinde vælgerens sympati, og hvis jeg må komme med et godt råd, vil jeg anbefale redaktionen at opføre de faste skrifter – bortset fra redaktørerne – således, at f. eks. Hærbøll og Tholstrup fortinsvis skriver om erhvervsproblemer, Kr. Kristensen, Riemann og Bording om landbrugsforhold, lærerne om skoleforhold o. s. v. Derved undgår vi den skrivebørspolitikk, der er uden kontakt med erhvervs- livet og lønarbejderne, og vi får en mere søgind orientering.

Jul. Schultz,
Frederikssund.

Red. bem.: Rammefaktorerne på side 3 skrives altid af en udvalgt kreds af skribenter, som selv frivælger deres emner. Synspunkter og påstande fremsættes helt for

forfatterens „egen regning“, og det er i smukkeste overensstemmelse med redaktionen hensigt, at disse artikler afstedkommer en saglig debat om og kritik af f. eks. velskattedes politiske virke og holdninger.

For sent!

Hvis Retforbudet skal nå at redde den næste generation fra at blive renteslaver af den tyske højfinans, skal Rf. ved næste valg have mindst 12 mandater i Folketingsret.

Man må beundre tyskernes dygtighed, der hvis Danmark tilsluttes F.M., sætter dem i stand til kun 25 år efter nederlaget at købe det spisekammer i smønstumper, som de ikke kunne erholde med vedtægter.

Det er godt, at der med fredelige midler kan opnås de største resultater, men derfor behøver vi ikke frivilligt at underkaste os den mest raffinerede form for slaveri, der er opfundet – renteslaveri – som folk gladelig finder sig i, og som derfor uden tvivl er den mest indbringende form for slaveri, der findes.

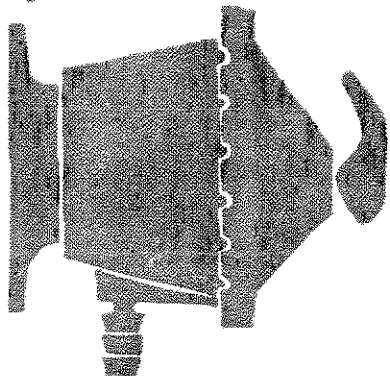
Man kan naturligvis hævde, at den tyske højfinans ikke er værre end vor egen og tilmed har den fordel for os, at det upretterlige her er lettere at få øje på, fordi der kommer nationale følelser med i billedet, et forhold, som kan udnyttes til noget fornuftigt.

Der er ingen grund til at fortælle retsstatstolk, at jordmonopollet er en forudsættelse for, at vi kan blive renteslaver, men der er måske grund til at overveje, om vi ikke, hvis vi sætter det rigtigt op, nu har alle tidens chancer for at åbne folks øjne for denne uretfærdighed. Men vil vi?

Hvis jeg skal arbejde med jord, der er for hård til, at jeg kan brude en skovl, så bliver jeg ikke ved med skovlen. Hvis det ikke giver resultater, så finder jeg bedre egne redskaber som spade eller hakke.

Hvis vi ikke kan komme igennem med den måde, vi hidtil har sat vor politik op på, så er det os, der skal finde andre midler til at nå det samme mål.

Der er ikke tid til på styremøderne at behandle evt. forslag grundigt nok, og det kan være ikke bliver fremsat, eller bliver afvist i stedet for at blive forbedret og brugt til at skabe den fornyelse i vor politik, der er nødvendig for at skabe interesse hos vælgerne.

Kun Kosangas har

STIKKEREDSHAT

Det danske Kosangas-system anvendes i dag i mere end 50 lande over hele kloden. Kosangas-tilfoden – verdens største gaslankorlfode – viser det danske flag på alle 7 verdenshaver. For er mange drager til Kosangas-systemets succes. En af dem er, at kun Kosangas har sikkerhedsnet!

Kosangas mest moderne

Arbejdsmarkedets aftaler opsagt ...

Der er ved at være ryddet godt op i det aftalekompleks, som etlers så sindrigt var bygget op på arbejdsmarkedet.

Hovedaftalen

Hovedaftalen, som i det væsentlige var en omrederet udgave af det September-forlig, som siden 1869 virkede som arbejdsmarkedets "grundlov", denne "hovedaftale", som blev indgået i 1960, blev sagt op af LO til udløb sammen med arbejdsmarkedets administrativt kollektive overenskomster pr. 1. marts 1969.

Virkningen af denne opsigelse var nu ikke så særlig stor. Den retspraksis, som var bygget op i kraft af hovedaftalens og Septemberforligets ånd og bogstav, leverede i det væsentlige videre i mangl på alternative retsregler. Kun en ændring var i og for sig bemærkelsesværdig; at den beskyttelse mod urimelige afskedigelser, som var indført på LO's krav i hovedaftalen, denne beskyttelse faldt bort. Vel nok noget, der har været noget svært for et og andet LO-medlem at se det formålstjenlige i skulle ske som resultat af LO's forhandlingsattitude.

Forhandlingsreglerne

Forud for hovedaftalens bortfald var gået bortfaldet af arbejdsmarkedets forhandlingsregler - de regler, som fastsætter tidsfrister og procedurer for forhandlingerne mellem organisationerne vedrørende opsigelser og fornyelse af de kollektive overenskomster. Disse forhandlingsregler var allerede ude af kraft i forbindelse med overenskomstforhandlingerne i 1968-69, men dengang løste man det deraf opståede problem ved at aftale en køreplan for overenskomstforhandlingerne, imidlertid kun var gældende i den omgang. Når overenskomstfornyelse igen står på dagsordenen i organisationerne sidst på året, 1970 og i begyndelsen af 1971, står man attet uden spilleregler

af prestigebetonet art, det vil være en retfærdighedshandling, fordelingspolitisk set, og der er grund til at tro, at det vil blive mere regering og Folketing til at

Ib Christensen

føre en mere ansvarlig økonomisk politik. Ellers som inflationstendenser af hjemlig oprindelse omgående vil registreres i kronkursen. - En liberalisering vil også medvirke til en rolig udvikling af betalingsforholdene over for udlandet.

- med mindre man forinden finder en ny indlertidig eller måske mere permanent løsning. Lykkes dette ikke, må man nok erkende, at ungen kaos kan opstå alene på grund af denne mangel på regler.

Samarbejdsudvalgsaftalen

Pr. 1. juli 1970 synes samarbejdsudvalgsaftalen at skulle udløbe - den er da i hvert fald opsagt.

Hvad er samarbejdsaftalen? En rammeaftale om samarbejdsforholdene og -enner ude på de enkelte virksomheder - en aftale, som fastlægger visse fremgangsmåder for arbejdet ude i de samarbejdsudvalg, som er oprettet på alle større virksomheder.

Uindlertbart virker en sådan opsigelse af en samarbejdsaftale noget ejendommeligt. Havde der været tale om en akkordprislste, kunne man forstå det viselige i at skride til en opsigelse i et forsøg på at opnå noget mere: højere priser. Men at man tilsvarende skulle kunne opnå et bedre samarbejde ved at sige samarbejdet op, det lyder næppe troligt.

Netop fordi samarbejdsaftalen er en rammeaftale, en aftale, som man i allerhøjeste grad må „fyldte ud“ lokalt, ude i den enkelte virksomhed - og som man har fyldt

ud - forekommer et bortfald af „rammen“ at være såre betydningsløst. Måleriet skal sammand nok blive hængende. Uden samarbejdsafale vil man sikkert stadig fortsætte samarbejdet de steder, hvor det er realiseret.

Når det kommer til stykket, er samarbejde jo noget uundlertligt noget i den forsland, at det vanskeligt lader sig styre udenfra. Man kan beordre folk til at føre krig - og endda til hvordan - men deres samarbejde derimod må fra sted til sted i allerhøjeste grad afhænge af de personer, som skal deltage i det, deres forudsætninger med hensyn til viden og attituder, deres vilje til samarbejde i det m.v. Og de steder, hvor et effektivt samarbejde er realiseret mellem de grupper, som er repræsenterede i samarbejdsudvalgene: ledelsen, funktionærerne og arbejderne, der skal man sammand nok finde ud af at fortsætte det gensidigt frugtbare samarbejde - akkurat som samarbejdet vil fortsætte med at knirke de steder, hvor forudsætningerne før dets realisering er noget mindre indfriede.

Som aktionsprogram forekommer opsigelsen af samarbejdsaftalen fra LO's side hverken velvalgt eller effektiv.

ASIENS STORMAGT

biler og motorcykler, tekstilvarer, kunst-gummi og elektronik, og m. h. t. produktionen af cement og stål indtager Japan tredjepladsen.

Det er ikke dårligt klart. - I 1968 har man beregnet, at Japans nationalprodukt er steget med 13,8 pct., mens Storbritannien kun kunne præstere en stigning på 2,7 pct. i samme tidsrum. Den japanske regering regner med en

er gået i vejret med 1700 pct., medens lønningerne „kun“ er steget 1190 pct., så burde det være nok så nærliggende at søge at stoppe den farligste inflationskilde af alle: opblusningen af jorden og ejendomsværdierne. Men intet ligger den borgerlige regering nære fjernet! Derfor truer den med højere indkomstskatter og mere MOMS, hvis borgerne ikke makker ret.

Retsforbundet mener, at højere indkomstskatter såvel som en højere MOMS (som nødvendiggør kostbare kompensationer til de lavere indtægtsgrupper og reelt virker som en devaluering), begge hammer folks lyst og interesse for at yde en større arbejdsindsats og bremser initiativet. Vi drager den konklusion af statsministerens oven for nævnte erkendelse (som han har fra inflationsudvalgets undersøgelser), at samfundet i stedet for at pålægge byrder bør inddrage til fællesskab de arbejdsfri indkomster, som opstår i forbindelse med spekulation i jord og fast ejendom, og vi foreslår som en øjeblikkelig foranstaltning i den nuværende situation, at der omgående gennemføres en 2 pct. statsgrundskyld.

Denne bør så senere suppleres med en værdistigningsafgift, der sætter bom for den fremtidige spekulation i de samfundsskabte

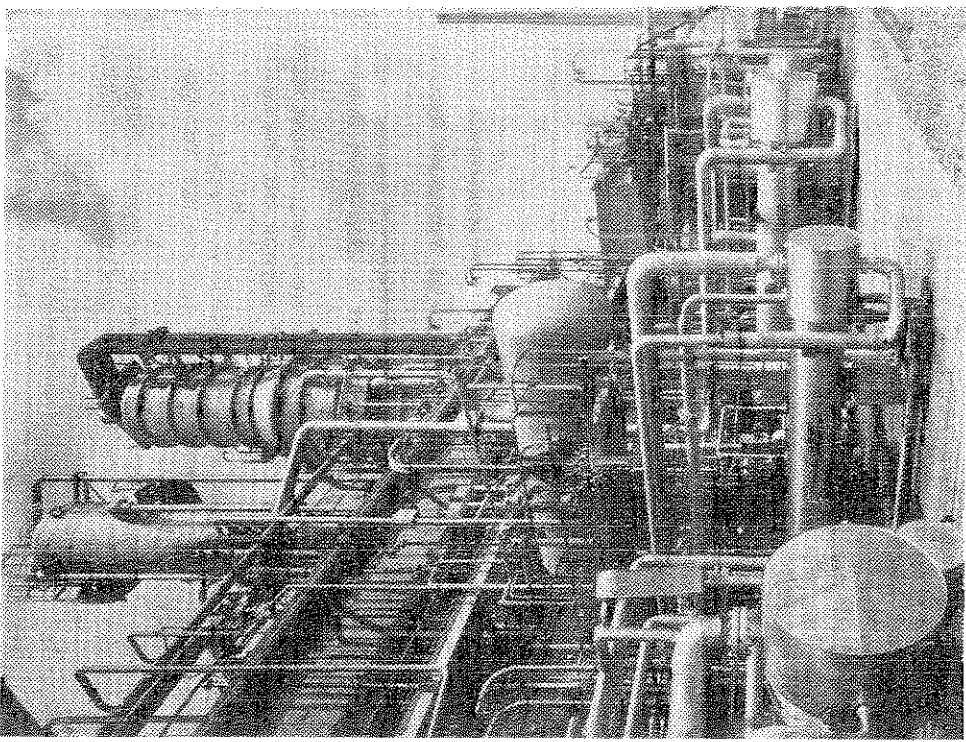
årlig økonomisk vækst på 10 pct. de kommende 5 år.

Den japanske økonomi ekspanderer stadigvæk med en hastighed, der er dobbelt så stor som noget andet større industrisamfund i verden kan præstere. Det viser sig bl. a. deri, at Tokios børs med hensyn til omsætning kun overgås af New Yorks.

Mange forhold har naturligvis spillet en rolle i opnåelsen af disse fantastiske resultater. Japan har ét af den frie verdens største og (i geografisk henseende) mest koncentrerede hjemmemarkeder, hvad der ofte vil være en ubetalelig fordel ved opbygningen af en ny industri. Det japanste arbejdsmarked er ét af de mest stabile i verden, og den japanske skole og højere uddannelse er af høj

standard med særlig eftertryk på den teknologiske side af sagen - og det er en meget høj del af skoleungdommen, der går i gang med en højere uddannelse.

Endelig er de politiske forhold i Japan præget af ro og evolution, eller sådan har forholdene i hvert fald været til indtil fornylig, da japanske studenter begyndte at vise en særdeles kritisk holdning over for den japanske regerings forhold til USA i forbindelse med krigen i Vietnam. I over 20 år er premie-minister Sato fra det konservativt-liberale parti blevet genvalgt til sin post, og det er ikke mindst denne politiske stabilitet, der har været årsagen til, at fremmed kapital er begyndt at strømme ind i landet gennem de seneste år.

Den efterhånden kolossale spending i Det mellemste Østen skyldes ikke mindst stormagternes interesse i olieproduktionen. Der er i de senere år skudt mange raffinerier op rundt omkring i verden, især fordi de er umådeligt sørbare under krigstilstande, men som billedet viser, er der stadig raffinerier i Italien.

jordværdier. Da vi ønsker at grundskylden fuldt ud medsvares af skattelettelser, foreslår vi, at statsgrundskyldens provenu anvendes til nedsettelse af udskrivningsprocenten med 10 og en forhøjelse af persontradragnet fra 5.000 til 6.000 kr.

Skatterne er skyggen af de offentlige udgifter. Den voldsomme forøgelse af statens udgifter har bevirket, at et enormt efterspørgselspres efter tjeneste- og serviceydelse m.m. er udgået fra den offentlige sektor, som bade under spærelser på meget store millionbeløb. Vi kan kun beklage, at alle disse forslag hidtil er blevet afvist af de øvrige partier.

Uanset om regeringen i sin desperate situation vælger at give op og udskrive folketingsvalg eller den forsøger at fortsætte, er Retsforbundet rede til at fremlægge forvalgerne sin alternative politik til såvel de tre borgerlige partier som til de socialistiske partier. Vælgerne har prøvet det socialistiske styre fra 1966-68 med MOMS og arbejdsløshed, høj rente og inflation. Nu har de prøvet to års borgerligt styre af nogenlunde samme surdej. Hvis de er desuden gode, De gør klogt i nu at bruge illusionerede, forstår man det tredje mulighed: Danmarks Retsforbund

Ib Christensen
(i „Aalborg Amtstidende“).